15/11/2021

Πατριαρχική Θεία Λειτουργία στην Πκέα του Βόρειου Ισραήλ

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Ιεροσολύμων

Στη Θεία Λειτουργία στον παλαιό ιερό ναό του Αγίου Γεωργίου της Ελληνορθοδόξου Αραβοφώνου Κοινότητος της κώμης Πκέα, Βιβλικής Πκεήν, της περιοχής Άκκρης-Πτολεμαΐδος του βορείου Ισραήλ, ιερούργησε ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Ιεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος.

Όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση της Αρχιγραμματείας η λειτουργία αυτή σκοπό είχε την Ορθόδοξη διαπαιδαγώγηση και τον αγιασμό των Ορθοδόξων πιστών της Κοινότητος.

Μετά του Μακαριωτάτου συνελειτούργησεν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ναζαρέτ κ. Κυριακός, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Κωνσταντίνης κ. Αρίσταρχος, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ελενουπόλεως κ. Ιωακείμ, ο Γέρων

Καμαράσης Αρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, , ο Προϊστάμενος του Ναού του αγίου Γεωργίου Πρεσβύτερος π. Ιωάννης και ο Προϊστάμενος του άλλου Ναού της πόλης, Πρεσβύτερος π. Νεκτάριος και άλλοι ιερείς των ομόρων πόλεων, ο Αρχιδιάκονος π. Μάρκος και ο Ιεροδιάκονος Ευλόγιος.

Μετά την απόλυση της θείας Λειτουργίας ακολούθησε κέρασμα, κατά το οποίον ο Μακαριώτατος, μεταξύ άλλων, στην προσφώνηση του ανέφερε ότι: *“Αὐτήν ἀκριβῶς τήν μαρτυρίαν τῆς ἀγάπης, τῆς εἰρήνης καί τῆς ὁμονοίας μαρτυρεῖ καί διακονεῖ διά μέσου τῶν αἰώνων ἐν τῷ κόσμῳ καί μάλιστα ἐν τῇ μέσῃ Ἀνατολῇ καί ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ, ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων διά τῆς πνευματικῆς ἀποστολῆς καί τῆς μερίμνης τοῦ ποιμαντικοῦ αὐτῆς ἔργου· «Ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Θεός ἡμῶν εἰς τόν αἰῶνα καί εἰς τόν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτός ποιμανεῖ ἡμᾶς εἰς τούς αἰῶνας», (Ψαλμ. 47,15)”.*

Ακολουθεί το κήρυγμα του Μακαριωτάτου κατά την Θεία Λειτουργία:

«Παρεγένοντο δέ πρός αὐτόν ἡ μήτηρ καί οἱ ἀδελφοί αὐτοῦ, καί οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ [τῷ Ἰησοῦ] διά τόν ὄχλον· καί ἀπηγγέλη αὐτῷ λεγόντων· ἡ μήτηρ σου καί οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω ἰδεῖν σε θέλοντες· ὁ δέ [Ἰησοῦς]ἀποκριθείς εἶπε πρός αὐτούς· μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν οἱ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καί ποιοῦντες αὐτόν», λέγει Κύριος.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Πνεύματος συνήγαγε πάντας ἡμᾶς ἐν τῇ ἱστορικῇ πόλει ὑμῶν Πκέα, ἵνα τελέσωμεν τήν θείαν λειτουργίαν καί εὐχαριστιακῶς δοξάσωμεν τό ὄνομα τοῦ ἁγίου Τριαδικοῦ Θεοῦ, αἰνοῦντες Αὐτόν μετά τοῦ ψαλμῳδοῦ καί

λέγοντες: «Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περί πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;» (Ψαλμ. 115,3). Τόση εἶναι ἡ εὐγνωμοσύνη μου μεγάλη, λέγει ὁ ψαλμῳδός, ὥστε δέν δύναμαι νά εὕρω τί θά ἀνταποδώσω εἰς τόν Κύριον διά τήν μεγάλην ταύτην εὐεργεσίαν.

Καί διερωτώμεθα, ποία εἶναι ἡ μεγάλη αὐτή εὐεργεσία τοῦ Κυρίου; εἶναι ἡ φιλανθρωπία Αὐτοῦ, δηλονότι ἡ ἄπειρος Αὐτοῦ ἀγάπη πρός τόν ἄνθρωπον. Αὐτήν ἀκριβῶς τήν θείαν ἀγάπην ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τά πλήθη εἰπών ὅτι: «μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν, οἱ τόν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καί ποιοῦντες αὐτόν», (Λουκ. 8,21).

Ποῖος δέ εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ; Ὁ λόγος τῆς ἀληθείας τοῦ Εὐαγγελίου κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος. Καί ποία εἶναι ἡ ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου; «Ἦν τό φῶς τό ἀληθινόν, ὅ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον», λέγει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής (Ἰωάν. 1,9). Τό δέ φῶς τό ἀληθινόν εἶναι Αὐτός Οὗτος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός: «ἐγώ εἰμι τό φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ’ ἕξει τό φῶς τῆς ζωῆς», (Ἰωαν. 8,12), λέγει Κύριος.

Τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ἤκουσαν καί ἐποίησαν πάντες οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας, γενόμενοι οὕτως ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ κατά τόν λόγον τῆς Ἁγίας Γραφῆς λεγούσης: «ὅ τε γάρ ἁγιάζων καί οἱ ἁγιαζόμενοι ἐξ ἑνός πάντες· δι’ ἥν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφούς αὐτούς καλεῖν λέγων: Ἀπαγγελῶ τό ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μοῦ ἐν μέσῳ Ἐκκλησίας ὑμνήσω σε», (Ἑβρ. 2, 11-12). Μέ ἄλλα λόγια, ὑπάρχει στενός σύνδεσμος μεταξύ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι σῴζονται δι’ αὐτοῦ. Καί τοῦτο, διότι καί ὁ Ἰησοῦς ὁ Ὁποῖος μᾶς ἁγιάζει καί μᾶς σῴζει καί ἡμεῖς, οἱ ὁποῖοι ἁγιαζόμεθα καί σῳζόμεθα, ὅλοι καταγόμεθα ἀπό ἕνα Πατέρα, τόν Δημιουργόν ἡμῶν Θεόν. Δι’ αὐτήν δέ τήν αἰτίαν δέν ἐντρέπεται ὁ Ἰησοῦς νά ὀνομάζῃ ὅλους αὐτούς ἀδελφούς Του, λέγων: «Θά διακηρύξω καί θά ὁμολογήσω τό ὄνομά Σου εἰς τούς ἀδελφούς μου, ἐν μέσῳ συνάξεως θά Σέ ἀνυμνήσω».

Ἀξιοσημείωτα ἐνταῦθα τά σχόλια τῶν ἑρμηνευτῶν: «κοινός Πατήρ Αὐτοῦ τε [τοῦ Χριστοῦ] καί τούτων [τῶν ἀνθρώπων] ὁ Θεός, ὡς κτίστης καί δημιουργός· καί τοῦ Χριστοῦ γάρ κατά τό ἀνθρώπινον αὐτοῦ», λέγει ὁ Ζιγαβηνός. «Εἰπών γάρ οὐκ ἐπαισχύνεται (Ἑβρ. 2,11) ἔδειξε τό διάφορον· οὐ γάρ κατά φύσιν ἀδελφός δηλονότι κατά τήν οὐσίαν,... ἀλλά κατά φιλανθρωπίαν», λέγει ὁ Μέγας Φώτιος. «Διά γάρ τοῦ εἰπεῖν οὐκ ἐπαισχύνεται δείκνυσιν οὐ τῆς τοῦ πράγματος φύσεως ὄν τοῦτο, ἀλλά τῆς φιλοστοργίας τοῦ μή ἐπαισχυνομένου [= τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ]», λέγει ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος.

Εἰς τόν λόγον τοῦ Χριστοῦ: «μήτηρ μου καί ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν οἱ τόν λόγον

τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καί ποιοῦντες αὐτόν», (Λουκ. 8,21), ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διακρίνεται τό ἀκατάληπτον διά τόν ἀπιστοῦντα ἄνθρωπον μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐκ τῶν ἁγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας. Λέγομεν δέ τοῦτο, ἀκούοντες εἰς τόν σοφόν Παῦλον κηρύττοντα: «Καί ὁμολογουμένως μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον· ὁ Θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ», (Α΄ Τιμ. 3,16).

Ὄντως «μέγα ἐστί τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον», τοὐτέστιν τό μυστήριον τῆς ἐνσαρκώσεως καί ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου, τοῦ φανερωθέντος ἐν σαρκί. Τοῦτο ἀκριβῶς εἶναι τό ἐξαίρετον ἰδίωμα τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας ὅτι «ὁ Θεός Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, καί ἐθεασάμεθα τήν δόξαν Αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρά πατρός, πλήρης χάριτος καί ἀληθείας», (Ἰωάν. 1,14) κατά τήν ἀδιάψευστον μαρτυρίαν Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Ἑρμηνεύων τόν λόγον τοῦτον ὁ Μέγας Ἀθανάσιος λέγει: «Ἀκούοντες οὖν ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο οὐκ αὐτόν ὅλον σάρκα νοοῦμεν τόν Λόγον, ἀλλά σάρκα ἐνδυσάμενον καί γενόμενον ἄνθρωπον». Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «ἐπειδή δέ εἰσίν οἱ λέγοντες, ὅτι φαντασία τις ἦν καί ὑπόκρισις καί ὑπόνοια τά τῆς οἰκονομίας ἅπαντα..... τό ἐγένετο τέθεικεν οὐ μεταβολήν οὐσίας, ἄπαγε! ἀλλά σαρκός ἀληθινῆς ἀνάληψιν παραστῆσαι βουλόμενος».

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ μοναδικός καί ἀπόλυτος σκοπός τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας εἶναι ἡ ἕνωσις τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν Θεόν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τήν μυστικήν ταύτην ἕνωσιν προγευόμεθα κατά τήν συμμετοχήν ἡμῶν εἰς τό τελούμενον μυστήριον τῆς θείας Λειτουργίας, τοὐτέστιν τῆς ἀναιμάκτου θυσίας τῆς θείας Εὐχαριστίας.

Αὐτήν ἀκριβῶς τήν ἕνωσιν μέ τόν Θεόν κατώρθωσαν καί οἱ σήμερον τιμώμενοι ἑορτίως ἅγιοι Ἀπόστολοι ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα Στάχυς, Ἀπελλῆς, Ἀμπλίας, Οὐρβανός, Ἀριστόβουλος καί Νάρκισσος ὡς καί ὁ συμμάρτυς αὐτῶν Ἐπίμαχος. Οὗτοι ἀνεδείχθησαν ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ, ἐπεί οὐχί μόνον ἤκουσαν, ἀλλ’ ἐκήρυξαν καί ἐποίησαν τόν λόγον τοῦ Χριστοῦ.

Σπουδάζωμεν [= σπεύσωμεν] λοιπόν καί ἡμεῖς, ἀδελφοί μου, ἵνα διά τῶν ἀγαθῶν ἡμῶν λόγων καί πράξεων διατηρήσωμεν ἀσφαλῆ καί ἀμετακίνητον τήν κλῆσιν ἡμῶν εἰς Χριστόν. «Πολλοί γάρ εἰσι κλητοί, ὀλίγοι δέ ἐκλεκτοί», διότι ἔτσι θά μᾶς παραχωρηθῇ ἀνοικτή καί ἐλευθέρα ἡ εἴσοδος εἰς τήν αἰώνιον βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὡς παραγγέλλει ἡμῖν ὁ Ἀπόστολος Πέτρος: «Οὕτω γάρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς τήν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καί Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ», (Β΄ Πέτρ. 1,11). Αὐτῷ ἡ δόξα καί νῦν καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν. Ἔτη πολλά!».